

ULIČKA TAJNÝCH VÁŠNÍ

SKANDÁLNÍ LADY CONSTANCE

SCARLETT
PECKHAM

KIOKAN

Copyright © 2018 Scarlett Peckham
Translation © Soňa Tobiášová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE EARL I RUINED
vydaného v roce 2018
nakladatelstvím NYLA Publishing, New York
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Aneta Cikánová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-712-1

Poznámka

Drazí čtenáři,

tento román se vyznačuje lehkým tónem, obsahuje ovšem i krátké vzpomínky na nechtěnou sexuální agresi a popisy erotických fantazií jedné z postav. Při zvýšené citlivosti si raději předem přečtěte pár recenzí.

Věnování

*Pro Chrise,
který dokáže darebným ženám
plnit ty nejdivočejší sny.*

Kapitola 1

Mayfair, Londýn

duben 1754

Lady Constance se probudila do svěžího jarního rána a za zpěvu ptáků, přesto ji z nejasných důvodů hned ovládla neobyčejná mrzutost.

Zavrtala se zpátky do haldy péřových polštářků, rozčilená, že je vzhůru dřív než v obvyklou polední hodinu. Z rozcuchaných vlasů jí přitom vypadl kousek papíru a píchl ji do tváře.

Chvilí mžourala na zmačkaný lístek. *Potenciální manželé pro Gillian Bastianovou.*

A důvod špatné nálady se ihned připomněl.

Přelétla očima jména, která si předešlý večer poznamenala. Lord Avondale. *Ne, ten je příliš prostopášný.* Lord Rellfare. *Příliš nevrlý.* Sir Richard Voth. *Příliš chudý.*

Zmačkala papír v dlani a hodila ho na zem, kde už se vršily jiné lístky se jmény, která večer před spaním zavrhl. Přitom se letmo zahlédla v zrcadle a zasténala.

Trable s hrabětem Aphorpem jí přivodily nespavost a teď vypadá strhaně. No jak jinak? Pan Otrava vždycky najde způsob, jak ji připravit o mládí a krásu.

Constance si povzdychla a vstala. Zadívala se na sebe a dotkla se skvrny od inkoustu na tváři.

Gillian už si alespoň musela přečíst její pamflet a pochočila, že lord Aphorp není takový svatoušek, za jakého se vydává. Může se tedy rozhodnout, jestli si vezme šlechtice, který propadl nemravným choutkám a jen se přetvařuje,

nebo bude hledat někoho jiného. A Constance jí v tom případě nabídne celý seznam vhodnějších nápadníků.

To jediné pro ni mohla udělat, když ji předtím sama dohazovala Apthorpovi.

Dveře se náhle rozlétly a do ložnice vběhl malý chlapec v krajkové noční košilce s napudrovanou parukou na hlavě; paruka rozhodně patřila dospělému muži.

Constance potlačovala smích. „No, dobré ráno, Georgie. Vy ale dnes máte zajímavé vlasy, chystáte se snad řečnit před mladými advokáty?“

„Já jsem lord Arsethorp!“ křikl klučina a skočil na postel.

Constance si odfrkla. Tříletý synek její sestřenice si trochu šlapal na jazyk, Apthorpovo jméno ale zkomolil velmi zajímavě. Arse znamená prdel.

Narovnala mu paruku na zlatých lokenách. „Jmenuje se Apthorp, drahoušku, ale přiznávám, že tvoje verze se mi líbí víc. Dneska jsi mu vážně podobný. On by jen neschvaloval, že jsi v dámské společnosti tak málo oblečený.“

Tedy aspoň veřejně by to neschvaloval.

„Jsem Arsethorp!“ výskal Georgie a začal na posteli skákat, až z toho Constance rozbolela hlava.

„Když na tom trváš. Co kdybychom ho našli, abys mu mohl ukázat, jak ses vystrojil?“

Přehodila si přes ramena hedvábný župan a při pohledu do zrcadla se pousmála. Hrabě Apthorp se vždycky škaredil, když viděl, jak po domě pobíhá jen v *robe de chambre*. Jenže provokovat jeho jemnocit patřilo k její zábavě, a to ještě předtím, než se doslechla, že si Apthorp na upjatého jen hraje.

Zvedla dítě v náruči a nesla ho chodbou k pokoji, který hrabě obýval. Už od chvíle, kdy se dozvěděla o jeho tajemství, v podstatě hledala záminku, aby s ním mohla promluvit. Jenže on vstával časně, kdežto ona z ložnice málokdy vyšla před polednem, a tak se už týden nesetkali. Zastavila se přede dveřmi. „A jsme tady,“ řekla chlapci. „Zkus zatukat.“

Dítě pláclo na dveře otevřenou dlaní. „Arsethorp!“ křiklo přitom.

„Apthorp, zlatíčko.“

Chvíli vyčkávala a přemýšlela, jestli se jí hrabě teď, když zná jeho nehezke tajemství, bude jevit jinak.

Nebo jestli se nebude dívat jinak on na *ni*.

Nechápala, proč si celé roky hrál na puritána. Zvlášť právě před ní. Přátelila se přece s mnoha známými darebáky, které poznala v prostředí divadla. Sbírala v podstatě skandály jako jiné dámy stužky a drobné umělecké předměty.

K nekonečnému zděšení mladého pana hraběte.

Od chvíle, kdy si její sestřenka před osmi lety vzala jeho bratrance, Apthorp dával najevo znechucení kvůli lidem, s nimiž se stýká, a její chování označoval jako nehodné skutečné dámy. Tvářil se přitom jako důstojný státník, jenž si plní povinnosti včetně dokonalého vystupování – na rozdíl od *ní*, frivolního, hlučného sirotka, jehož zajímají spíš večírky než charitativní práce, a místo společenských úspěchů sbírá klepy. Netajil se tím, že v ní vidí jenom zlobivé děcko, které potřebuje neustálý dohled, protože je schopné houpat se v neglizé třeba na lustru. Nebo hůř: způsobit svým nevhodným chováním hanbu celé rodině.

On sám přitom po celou dobu...

„ARSETHORP!“ křikl znovu Georgie a kopl nožkou do dveří.

Z ložnice se nic neozvalo, což Constance zklamalo, a možná se jí i trochu ulevilo.

„Ty jsi ale zlobivý kluk, lorde Lyle. Ale taková jsem kdysi byla taky.“ Hlasitě líbla dítě na tvářičku.

„Apthorp je nejspíš dole u snídaně. Takže tě zaneseme chůvě, už tě jistě hledá. Stejně jako dveřník nejspíš hledá svoji paruku.“

Chůvu paní Williamsovou našli v dětském pokoji. Právě pootevřela okno, aby slyšela, co se děje dole na ulici.

„Arsethorp!“ zvolal chlapec s novým nadšením a ukázal z okna.

Paní Williamsová rychle přiskočila, okno zabouchla a ve tváři zrudla jak malinový sorbet. „Lorde Lyle! Takhle přece

děti mluvit nemohou!“ Omluvně zakroutila hlavou a vzala si chlapce od Constance. „Bože, teď se půjdeme omluvit pánovi, kterému jsi sebral paruku.“

Constance se postavila k oknu na místo, jež chůva uvolnila, a znovu ho otevřela, aby zjistila, co ji dole tak zaujalo.

Uviděla kamelota s novinami v rukou, jak na ni mává. „Nové vydání *Saints and Satyrs*, madam,“ volal a mrkl na ni. „Lord Arsethorp a jeho nemravné...“ Constance okno opět přibouchla a ustoupila.

Arsethorp.

Bože můj, on to Georgie slyšel *na ulici*? To by znamenalo...

Ne. Constance si přitiskla prsty na spánky. *Nesmysl.* Jeho jméno přece vynechala. A posměšnou šifrovanou báseň poslala diskrétně pouze okruhu svých známých dam, které ji mohly rozluštit.

Je to jen shoda náhod. Jsi přetažená a nevyspalá.

I tak co nejrychleji došla do salonu, kde se podávala snídaně, aby se ujistila, že má bujnou fantazii a nic tak hrozného se neděje. Bylo stále dost časně a zmíněný lord tam jistě bude opět dlouze rozprávět o výhodách zavlažovacího systému nebo o značce svého oblíbeného čaje. A nejspíš toho nechá, jen aby ji tím svým trpělivým, káravým tónem napomenul, že by do společnosti měla chodit náležitě oblečená.

Bude prostě *nesnesitelný*, jako vždycky.

Jenže obvyklé místo lorda Apthorpa bylo prázdné.

U snídaně seděli jen Constancina sestřenice Hilary a její muž lord Rosecroft – a tvářili se, jako by jim zemřel někdo, koho měli rádi.

„To máme ale hezké ráno, že?“ pokusila se Constance zlepšit atmosféru, třebaže se jí zpotily ruce.

„Vážně?“ prohodil Rosecroft, zamračil se a vyhlédl z okna, jako by mu hezké počasí schválně kazilo tíživé myšlenky.

Hilary jen nehybně zírala na talíř s vejci. Byla pět měsíců těhotná a jídlu se rozhodně nevyhýbala.

„Jsi dnes vzhůru nějak brzy,“ ozvala se nakonec; měla nakřápý hlas, jako by nedávno plakala.

„Co to povídáš? Já jsem přece to pověstné ranní ptáče,“ řekla Constance a čekala, že se aspoň jeden z nich zasměje a pak jí vysvětlí, co se stalo. Ti dva si však pouze vyměnili ustaraný pohled, jak to dělávají manželé, když myslí na něco bolestného.

Constance musela dát najevo, že si všimla Apthorpovy prázdné židle.

„Kdepak je dnes ráno lord Otrava? Ten si přece potrpí na řád a snídani nikdy nevynechá.“

Hilary sebou škubla a chytila se za břicho, jako by zmínka o Apthorpovi přiměla nenarozené děcko udělat kotrmelec.

„Víš, drahoušku,“ řekla pak, „stalo se něco hrozného. Jeden plátek otiskl takový nehorázný žvást, který se týká právě Juliana.“

„Jen samé lži,“ vybuchl Rosecroft. „Zlovolné klepy od těch zatracených, povýšených...“ Hilary zvedla ruku, aby se manžela pokusila uklidnit. „Jamesi, prosím...“

Constance polkla naprázdno. „Ach tak. Jedná se snad o... o jeho dluhy?“

Prosím, ať jde o dluhy.

Apthorpova insolvence už byla v Londýně veřejným tajemstvím, ale v lepších kruzích se o ní nahlas nemluvilo. Šlo o skandál, který mohl zase rychle utichnout, a hlavně by nesouvisel s tím, co Constance napsala ve svém pamfletu.

Hilary si vzdychla. „Probírat detaily by nebylo slušné. Stačí, že ty vulgární veršovánky teď kolují mezi lidmi a ničí mu pověst.“

Rosecroft uhodil pěstí do stolu. „Ne, zneuctěný je mizera, který ty blitky sepsal, a neměl ani dost slušnosti, aby...“

„Jamesi,“ sykla Hilary. „Vždyť z toho onemocníš.“

Hůř se v tu chvíli ale cítila Constance, protože bohužel dobře věděla, který mizera ty blitky pustil do světa.

Proboha, co jsem to udělala? A jak se to dostalo ven?

Přesto nasadila smířlivý úsměv. „To se jistě brzy přežene, ať jde o cokoli. Apthorp měl zatím bezchybnou reputaci, je to ten nejnudnější lord v celé Anglii...“

Právě jeho hraná neposkvrněnost ji tak rozčílila. Předstírat důstojnost, když se ucházíte o nějakou dámu, je přece zavádějící až zrádné. Šťěstí mladých nevěst velmi často ničily skutečnosti, o nichž se v pánské společnosti vědělo předem, bohužel dívky se o nich dozvíдалy až po svatbě, kdy už nebylo možné protestovat.

Constance považovala za svou povinnost o věci informovat včas, a to s využitím svého umění. Což bylo hlavně klevetění.

„Snad má Constance pravdu,“ řekla Hilary, „a strachujeme se zbytečně.“

„Dneska se má v Dolní sněmovně projednávat jeho zákon,“ zavrčel Rosecroft. „Evangelíci ty noviny samozřejmě podstrkují každému, kdo umí číst, a celou noc vykřikovali venku před parlamentem. A to se blíží volby...“

Rosecroft se odmlčel, jako by ty zřejmé, neblahé následky ani nestály za vysvětlování.

A Constance to s těžkým srdcem musela uznat.

Vždyť ona jen *předstírala*, že se nesmírně nudí, když Julian začal o zákoně o vodních cestách, který se snažil prosadit. Ve skutečnosti ho už znala nazpaměť, mohla ho slovo od slova citovat. Věděla dobře, že na něm pracoval několik let, a i kvůli tomu se zadlužil. Na prosazení onoho zákona v podstatě závisela celá jeho budoucnost.

Pokud parlament zákon nepřijme, bude Julian definitivně a nadobro zruinován.

A za jeho pád bude zodpovědná jedna mizerná ženská, která s ním dokonce žije pod jednou střechou.

Přesně tak se totiž vyjádřil její starší bratr, vévoda z Westmeadu, když jí zakazoval využívat klepy, aby dosáhla svého v jiném případě. Doslova zuřil, když před časem odhalila v celostátních novinách jeho vztah s jistou zahradnicí, a tím ho přiměla pojmout tu dívku za manželku, aby ochránil její dobrou pověst.

Constance trvala na tom, že zachránila i jeho před manželstvím s někým, koho neměl rád, a pomohla mu ke vztahu

s vysněnou ženou. Bratr tvrdil, že si jen zahrávala s osudem jeho manželky, a to neobvykle krutým způsobem.

V té věci se tedy rozhodně neshodli.

Bratr na ni dokonce křičel, což u něj bylo naprosto neobvyklé, až měla strach, že ho raní mrtvice. *Jednou těmi svými klepy někomu nadobro zničíš život! Slib mi, že už o nikom nenapíšeš ani slovo, Constance, nebo se vážně neznám!*

A tak mu to tedy slíbila – byl koneckonců její jediný blízký příbuzný a taky člověk, který ji jistým odtažitým způsobem vychoval a na jehož názoru jí záleželo.

Dala mu slib a v tu chvíli to myslela vážně.

Bratr jí tedy odpustil a zase se smířili. Zůstal ale poněkud ostražitý, pokud šlo o její charakter, a Constance se stále cítila zraněná, že ji tak odsoudil, když se mu ve skutečnosti jen snažila pomoci. A navíc jí pokaždé, když se ve společnosti probíralo něco lechtivého, nezapomněl připomenout, že tyhle zprávy *nesmí nikam psát*.

Kdyby věděl, že porušila jediný zákaz, na němž trval, a ještě tím poničila reputaci a finanční jistoty rodinného přítele...

Bože, něco takového by jí *nikdy* neodpustil. Takže to musí nějak napravit.

A to hned.

Než to bratr zjistí a Constance přijde o jedinou rodinu, která jí zbyla. Už zase.

Kapitola 2

Strand, Londýn

duben 1754

Život v troskách měl i dvě dobré stránky. Lihoviny za prvé chutnaly o něco líp, a za druhé už neexistoval důvod, proč se neopít ve čtyři odpoledne.

Julian Haywood, hrabě z Aphorpu, do sebe obrátil další sklenici brandy. Dobře věděl, že opilost jeho situaci nevyřeší, ale i to, že mu v tomhle případě bude odpuštěno. Ráno se přece probudil jako nadějný mladý politik a člen Horní sněmovny, aby se k večeru stal terčem posměchu celého národa.

Pronikavý křik prodavačů novin se nesl k oknům jeho městského domu i navzdory ruchu z ulice. Říkali mu... nechtěl na to ani pomyslet.

Arsethorp.

Lord Arsethorp.

Jenže to nakonec bylo to nejmenší.

Projednávání pro něj zásadního zákona bylo odloženo na konec měsíce, kdy už ho jistě zničí polická toxicita nebo připomínka jeho zadluženosti a jeho matka a sestra přijdou o střechu nad hlavou. Pokud to veřejné ponížení vůbec přežijí.

Aféra ho také připraví o šanci požádat o ruku ženu, kterou už osm let tajně miloval. Naděje na sňatek zemře spolu s jeho politickými ambicemi, protože žádní rodiče by po tom článku ve večerníku *Saints and Satyrs* své dceři nedovolili, aby se k němu jen přiblížila. Ani by se jim nedivil.

Kdyby sám měl nějakou dceru, choval by se stejně.

Ale ne kvůli nepravostem, z nichž ho obvinili. Ty klepy byly velmi nepřesné, on by nikdy nestál o milenkou, kterou by k něčemu musel nutit.

Ne. Bránil by mladé ženě ve sňatku s hlupákem, který se nechal zruinovat hned *dvakrát!*

Pro jednou by se to snad dalo odpustit. Když použil rodinné jmění na správu dvou nevýdělečných solných dolů, byl ještě příliš mladý a netušil, co přesně dělá. Celých deset let se také snažil ten přešlap napravit. Dokázat, že zas není tak neschopný. Vybudoval společnost, která měla obnovit jeho majetek a vrátit prosperitu do západního Midlands.

A navzdory všemu úsilí se teď ve Westminsteru takhle zne-
možnil. Bude rád, když si podnik udrží ještě aspoň měsíc.

Nalil si další brandy, dost jí však vybryndal na stůl. *Ani pořádně opít se nedokáže.*

„Čert aby to spral,“ ulevil si, protože si už před časem zakázal klít. „Do *hajzlu* s tím!“ zkusil to znovu a znělo mu to přece jen líp.

Aspoň se přiblížil své náladě. V duchu přece *zuřil*, měl chuť zaškrtit toho, kdo vyzradil jeho tajemství, co mělo být chráněno stejně jako královské klenoty.

Většinou se ale zlobil spíš na sebe, protože zase selhal, což se lidem s jeho postavením stávalo zřídka.

Zaslechl nejasné klepání na dveře do sklepní kuchyně a usoudil, že to je komorník Tremont, jemuž nařídil, aby sem převezl jeho věci z domu bratránka Rosecrofta, u nějž nejčastěji pobýval. Ťuk ťuk.

„Jen si počkej,“ zamumlal, „klepeš na pekelnou bránu, není kam spěchat.“ Pak sešel po schodech do suterénu a v kuchyni prudce otevřel okenici na okně vedoucím do zahrady.

Tvář, kterou spatřil, však nepatřila jeho komorníkovi. Stála tam lady Constance Stonewellová.

Bože dobrý, to ne!

Mávla na něj, naznačila, aby jí otevřel, a pak se schovala pod vyčnívající římsu, aby jí jemný déšť nezničil složitý účes, vytvořený z platinově blond vlasů.

Co tady pohledává?

Někdo si všimne, že v jeho zahradě postává bez doprovodu, a zničí to pověst i jí!

Běžel odemknout dveře, přiložil si prst ke rtům a vtáhl Constance dovnitř. Pak se zadíval na mechem obrostlou zahradní zeď, za níž stál sousední dům, jestli je někdo neviděl.

Všude však bylo ticho a prázdno, okenice u sousedů zůstaly zavřené. Jak by ne?

Na Strandu už nikdo bydlet nechtěl, tedy aspoň ne lidé, kteří by v Constance mohli poznat sestru vévody z Westmeadu.

Julian za ní rychle zavřel dveře.

„Proboha, Apthorpe, co je tohle za místo?“ podívala se a nakrčila nos, když ucítila vlhký pach domu. „Tremont řekl, že jste se odstěhoval do Apthorp Hall, ale zapomněl dodat, že dům je opuštěný.“

To proto, že komorníkovi neráčil oznámit, že se s ním má přesunout do domu, kde nikdo nebydlí od roku 1742, a je plný myšího trusu.

V tu chvíli se z rezavého lustru nad jejich hlavami snesl pavouk a přistál na rukavičce lady Constance. Ta jen povytáhla krásně vykroužené obočí a pavouka odhodila. „Přitáhli vás sem duchové nebo spíš pavouci?“

Měl chuť se zasmát, ale kdyby to udělal, asi by se rozplakal. Před někým jako lady Stonewellová však žádný džentlmen plakat nesmí.

Bože, byla krásná jako sen! Rty protažené do úsměvu, zářivě modré oči a téměř stříbrné vlasy, jako mívají bájně víly.

Vtom se naklonila a jemným prstíkem ho klepla do ramene. „Jste v pořádku, Apthorpe?“

Konečně našel hlas. „Tady přece zůstat *nesmíte*. Seženu drožku a ta vás zaveze domů.“

„Není třeba, můj kočí čeká s kočárem u stájí. Řekla jsem, že se tu zdržím asi hodinku. Musím s vámi mluvit. Je tu nějaké... ehm, čistší místo, vhodnější k rozhovoru?“

„Constance!“ řekl rázněji, než bylo zdvořilé. Zvykla si, že se chová zásadně jako džentlmen, a to bez ohledu na skutečné pocity. Snad ji nevhodné použití křestního jména přiměje, aby se probrala a skutečně ho poslouchala.

„Vy musíte pryč, a to hned!“

Místo odpovědi natočila hlavu ke straně, naklonila se k němu a nasála vzduch. Pak se jí šibalsky zalesklo v očích, což byl pohled, který v nejvyšších kruzích neviděli rádi.

„Ale ale,“ přidala škodolibý úsměv, „snad tady mylord *nenasává...*“

„Zdaleka ne tolik, jak by se mu líbilo,“ zahučel. „A teď, prosím, radši běžte.“

Constance se zahihňala, jako by řekl něco vtipného, ale nehnula se z místa.

Juliana až fyzicky bolelo, když ji viděl ve špinavé kuchyni v krásných žlutých šatech, zlaté vlasy už trochu zplhlé vlhkostí.

Musí zachránit aspoň *ji*.

„Pojďme nahoru. Když se posadíte dál od okna a neroztáhnete záclony, nikdo nemusí vědět, že jste tu byla. Pošlu váš kočár domů.“

„Jak je libo, když na tom trváte. Ale nejdřív s vámi chci mluvit.“

Julian se třaslavě nadechl. Pochopil, proč ho nechce poslechnout: ona tu zprávu ještě neslyšela. Což bylo jeho jediné štěstí a pro lady Stonewellovou neobvyklá věc, jelikož vždy jako první věděla o všem, co se kde šustlo.

Musí se k ní tedy zachovat čestně, ačkoliv to bude bolet. Musí jí sdělit, co se o něm povídá.

Zkusil v sobě najít zbytky důstojnosti. „Lady Constance, snad mi prominete, že začnu o neslušných věcech, ale došlo ke skandálu. A jestli se někdo dozví, že jste mě navštívila, budete...“

„Zruinovaná jako vy?“ doplnila suše.

Julian se ztěžka opřel o dveře. „Takže to víte. Jak by taky ne, když to vědí všichni?“

Constance se přestala tvářit pobaveně. Zadívala se na vlhké skvrny na stropě a povzdychla si. „Vím to, protože jsem tu báseň napsala já.“

Pak ztuhle přikývla a zamrkala, jako by tomu sama nemohla uvěřit.

Zoufalou potřebu dostat ji co nejrychleji ze svého domu nahradila jakási podivná ztuhlost. Julian ji nejdřív pocítil v kostech a pak mu pomalu pronikala do krve. Šlo o mrtvolný klid, jež si tělo vyžádalo, aby zbylo dost energie pro mysl, která se něco takového marně snažila pochopit.

Tohle přece není – to *nemůže být* pravda.

Nikdy se nikoho o nic neprosil, na to byl příliš hrdý.

Teď dokázal jen bezmocně zašeptat: „Prosím, řekněte, že jsem se přeslechl.“

Constance se mu zadívala do očí a pak rychle uhnula pohledem. „Předpokládám, že se na mě budete dost zlobit,“ špitla.

Zlobit nebyl ten správný výraz. Julian se musel přidržet kuchyňského stolu, aby nezačal zvracet.

Constance stůl obešla a přistoupila k němu, leč jejich žlutých šatů přitom sbíral prach ze špinavé podlahy.

Pak promluvila nepřírozeně přiškrceným hlasem, takže jí sotva rozuměl.

„Věřte mi, prosím, že jsem vám nechtěla ublížit. Měly si to přečíst pouze jisté dámy. Chtěla jsem odvrátit katastrofu. Jenže co je katastrofa pro slečnu Bastianovou a co je katastrofa pro vás, to je něco docela jiného. Já hlavně vůbec netuším, jak se to mohlo dostat do toho večerníku. Ale všechno není tak docela ztracené, víte...“

Drmolila, jenomže na jejím proslovu záleželo pramálo. Julian měl srdce na padrti, a kdyby v tu chvíli řekla třeba jen jeho jméno, také by jí nerozuměl.

„Proč jste tady?“ vypravil ze sebe ztěžka.

Zaslechl svůj zoufalý hlas a už mu bylo jedno, jak před ní vypadá. Poprvé v životě mu nezáleželo na tom, co si o něm Constance pomyslí.

„Abych to napravila,“ odpověděla.

A pak se lesk v jejích očích proměnil v ocelový chlad, jaký u ní tolikrát obdivoval, protože značil zápal a rozhodnost.

„Jsem tu, abych udělala, co velí čest, lordo Apthorpe, když někdo nedopatřením, ale nezvratně, zničí dobrou pověst jiného člověka. Přišla jsem vám nabídnout manželství.“

Slova z ní vypadla provinile, třebaže si svou řeč hned ráno sepsala a pak ji celý den nacvičovala. Doufala, že se vyjádří jasně a správně, jak by to udělal soudný člověk, který si vše dobře promyslel. Teď pochopila, že se marně pokouší chovat jako moudrá, důstojná dáma. Pro někoho tak temperamentního jako ona to bylo nesmírně těžké, zvláště v tak ošemetné situaci, kdy jí opatrnější přístup mohl ušetřit spoustu trablů i lítosti.

Kousla se do rtu a čekala, jak Apthorp zareaguje.

Představa sňatku s Julianem se jí ve skutečnosti zdála absurdní. Šlo ale o jediné řešení, které je mohlo oba zachránit. Koneckonců, podobné manželství z rozumu uzavřelo mnoho párů z jejich kruhů.

Kromě toho existovala jistá naděje, že odhalení z jeho soukromí znamenají, že Julian je zajímavější člověk, než se na první pohled zdá. Třeba by ji mohl zavést mezi lidi, co žijí trochu nevázaně a nic si z toho nedělají.

Nebo taky ne.

Právě teď jenom nehybně stál a oči měl zavřené, jako by se na ni ani nechtěl podívat.

I v šeru špinavé kuchyně jeho zlaté vlasy zářily a symetrickou tvář připomínal spíš bronzovou sochu než živého člověka. Byl tak pohledný, až se to zdálo směšné. A taky nefér.

Jakmile se k němu přiblížila, připadala si neupravená nebo rozcuchaná, a to i ve dnech, kdy se snažila o opak. S těmi

jeho vybranými způsoby a bezchybným vzhledem byl vším, čím ona nikdy být nemohla.

Až teď, zde v zanedbaném domě, působil jinak.

Zbavil se paruky, kterou nosil do sněmovny, a krátké světlé vlasy měl rozčepýřené. Jeho symetrické rysy prohlubovaly stíny pod očima a ve tvářích. Košili u krku si rozepnul. Vypadal náhle nebezpečněji.

Za celé roky, co se znali – a spali pod jednou střechou, ho neviděla takhle neupraveného a opravdového.

Možná ho měla zruinovat o něco dřív, protože v tomhle stavu jí připadal neodolatelný. Jantarově zbarvené oči se náhle prudce otevřely.

„Vzít si vás?“ vypravil ze sebe ztěžka, jako by ho ta slova dráždila v hrdle. To nebyl nejlepší začátek.

„Ano. Já vím, že to zní podivně, ale myslím to upřímně. Podívejte...“

„Constance,“ přerušil ji a zadíval se jí zpříma do očí – což u snídaně, když ji poučoval, jak se správně drží vidlička, rozhodně nedělal.

Teď ji propichoval pohledem, až začala rudnout.

„Ano?“

„*Nechte toho.*“

Vyslovil to tak tiše, až ji to zmátlo. Pátrala v jeho tváři, která se zdála propadlejší, než když přijela. Všiml si, jak si ho prohlíží, a otočil se k ní zády.

„Pojďme tedy nahoru, když chcete.“ A elegantní rukou ukázal ke schodům.

„Ano, jistě.“ Vydala se do patra s jistou úlevou, že se přece jen děje něco, co uleví napětí. Rázoval za ní zvolna, ztěžka a pravidelně, jako by s každým krokem sílil jeho hněv.

„Dveře nalevo, prosím,“ řekl pak tónem vzdělaného piráta, který posílá zajatce, aby se prošel po prkně. Nedalo se odmlouvat.

Constance vešla do salonu s vysokými úzkými okny, v nichž byla skla zapuštěná v olověných rámečcích. I tady panovalo šero. Déšť venku, nepořádek uvnitř a nevraživost

jediného člověka, který tam s ní byl, skutečně působily ponuře.

„Nemám rozsvítit svíčku?“ zeptala se. „Máte tu nějaké?“

Stav domu rozhodně neladil s Julianovým bezchybným oblečením a chováním. Věděla, že mu docházejí finance, přesto se vždy oblékal vybraně – potrpěl si na kvalitní šaty či kvalitní čaj – takže ji skutečný stav jeho majetku dost šokoval. Ten dům nikdo neupravil od dob, kdy vládli Tudorovci. Měl stále skoro středověký ráz, což se na druhé straně jevilo romantické.

Constance si začala představovat, jak dům naplní dobrým vínem a zábavnými lidmi. No ano, tak nějak by to mohlo fungovat. Začala vymýšlet vysvětlení pro jejich překvapivé zásnuby.

Budou spolu přece působit velmi *zajímavě*.

Apthorp se náhle sehnul a zvedl z pohovky noviny. Přidržel je tak, aby viděla, že jde o výtisk večerníku *Saints and Satyrs*.

Constance polkla naprázdno. Neměla zájem o přímou konfrontaci s tím, co provedla. Raději by hned přešla k vlastnímu brilantnímu plánu, jak to napravit.

„Nechcete probrat podrobnosti mého návrhu?“ zeptala se. „Myslím, že by se vám mohly zamlouvat.“

Julianovi cukl sval ve tváři a pak se zhluboka nadechl, jako by se při pomyslení na sňatek s ní začínal dusit. „Není třeba.“

Bože! Čekala, že se na ni bude zlobit, ale překvapilo ji, že ho to až tak zdrtí. Trochu se přepočítala. Měla se nejdřív dlouze omlouvat a pak teprve začít o svatbě.

Otevřela oči dokořán a nasadila co nejupřímnější provinilý výraz. „Mně je to vážně moc a moc líto, Apthorpe. Jak jsem řekla, stalo se to nedopatřením, a pevně doufám, že mi dovolíte, abych to odčinila. Kdybyste si poslechl, co navrhuji...“

Když k ní přistoupil a mávnutím ruky ji přerušil, polekaně zmlkla. Nikdy si pořádně nevšimla, jak je vlastně vysoký.

„Podejte mi ruku, prosím.“ Natáhl k ní dlaň. Constance na ni zmateně pohlédla a trochu nejistě uposlechla. Julian

jemně sevřel její prsty a vedl ji doprostřed salonu před starožitný stůl.

„Tady se postavte,“ řekl a nechal ji tam jako na jevišti.

Pak jí do rukou vložil onen zmačkaný večerník. „A přečtete to,“ dodal tišeji. Ledový klid jeho hlasu Constance znervózoval.

„Přečíst? Právě *vám*?“

„Ano.“ Obrátil se a šel se posadit na ošoupanou pohovku naproti stolu. Chladně a přísně se na Constance zadíval, což nikdy předtím neudělal.

Jeho obvyklé nenucené chování bylo pryč. Tvářil se náhle jako sebejistý vládce.

„Jen do toho.“

Constance vyschlo v krku.

Jedna věc bylo napsat text a druhá něco takového nahlas číst právě *jemu*. To nemohla udělat. Navíc rozpaky a stud špatně zvládala a mohlo ji to porazit. Na nějaký plán a nápravu by došlo těžko, kdyby ji našli mrtvou na podlaze Julianova salonu.

„To nejde.“ Odkáslala si, protože ji už škrábalo v krku, a pokusila se to zahrát na jeho dobré vychování. „Není to vhodné pro dámu.“

Julian se potemněle zasmál. Což si nejspíš zasloužila. Znal ji dobře, a tak věděl, že se nikdy příliš nestarala, co je pro dámy vhodné a co ne.

„Pokud jste to dokázala *napsat*, lady Constance, hádám, že to můžete i *přečíst*,“ řekl nesmlouvavě jedovatým tónem.

Constance mu v duchu dala za pravdu, ale rozhodně jí nic neusnadnil. Rozechvěle se nadechla.

„*Varovná noticka ze života lordíčka*,“ spustila.

„Hlasitěji, prosím.“

Měla chuť žmoulat si prsty, ale hrdě se napřímila, odkáslala si a pohlédla mu zpříma do očí.

„*VAROVNÁ NOTICKA ZE ŽIVOTA LORDÍČKA*,“ křikla, že to muselo být slyšet až někde u Southwarku.

„Napsala princezna Cosima Ballade,“ dodala zdrceně. Ještě že pan Evesham použil její *alias*, když už tu báseň ukradl a otiskl bez jejího svolení.

*Tento týden chce Cosima varovat, začala číst,
jak se k jistému lordu zachovat.
Vdavek chtivé dámy ať hned zpozorní,
když ten pán u jejich dveří zazvoní.
Je totiž stejně doma ve sněmovně,
kde tváří se vždy bohorovně,
i v kraji Midlands ho dobře znají,
všude se nevěstu snaží najít...*

Constance sebou trhla. Ty verše byly mnohem ostřejší, než si pamatovala.

„Pokračujte,“ nařídil Julian.

*...však takovou, co velké věno má,
a za část by jeho titul získala.
Pro bezchybné chování byl znám,
pro krásu zlatých vlasů opěvován.“*

„To od vás bylo laskavé,“ prohodil Julian.

Constance zvedla hlavu, a tak si všimla, že se přitom zatvářil, jako by mu přes nohu právě přejel mlékárenský povoz. „Jestli se vám to nelíbí, radši bych přestala.“

Julian se opřel v pohovce a zkřížil nohy v kotnících. „Abych zmeškal konec? Ten je prý nejlepší. Jen čtěte dál.“

„Jistě.“ Constance se zhluboka nadechla a odříkala v rychlosti zbytek, aby to už měla za sebou.

*Takový pán jeví se jako výhra,
dokud se nedozvíte, co ještě skrývá.
Pod maskou ctnosti, klidné síly,
duch prostopášný totiž sídlí.*

*Princezna Cosima proto varuje,
že náš lord chodí tam, kde se prý bičuje.
V tom domě tajném však ho poznali,
i když tam jeho ctnosti zahálí...*

„Jevil se náhle jako lotr podlý,“ zarecitoval nečekaně sám Apthorp dokonale korektním tónem, jaký používal ve sněmovně lordů.

Constance se odmlčela, ale on naznačil, že má pokračovat. Když přerývaně četla dál, opět zavřel oči a zbytek s ní odříkal z paměti.

*...který rád ubližuje komukoli.
Darebák v přestrojení, co na úctu si hrál,
nevěstu jeho každý by litoval,
zvláště pokud přijde – pohleďte na frašku –
a požádá ji o bolest v ctnostném zadku.“*

Julian nechal oči zavřené a její přednes ocenil znaveným tleskáním. „Inspirativní dílko. Ovšem verše jste mohla trochu vypilovat.“

Constance měla strach, že jí hanbou pukne srdce. Přeběhla k němu a posadila se na opěradlo pohovky, kde Julian dál trůnil jako král. „Nechte mě to vysvětlit. Víte, já...“

„Já vím,“ přerušil ji, „že už není o čem mluvit. Poslechněte svou vlastní radu, lady, a držte se ode mě dál.“

Zvedl se a přešel místnost ke karafě s brandy.

Constance cítila, jak jí srdce prudce buší. Nečekala, že s ním bude tolik práce. Musí to rychle urovnat, než se to vymkne kontrole.

Ještě je přece čas napravit aspoň něco, jenže to by Apthorp musel přistoupit na její návrh. A nic jiného jim nezbývá, protože pokud bratr zjistí, že tu báseň sepsala ona, než se to nějak napraví... bude konec.

Přijde o něj.